

stvar na glavo in podtaknil vso krivdo meni! Niti malo te ni izučila tvoja namišljena nesreča, ne boš se poboljšal niti toliko, kot je za nohtom črnega, pa če te sto punc pusti, ostal boš, kakršen si, saj zato pa ravno pravim, da nočem imeti ničesar več s takšnim zmešanim čudakom, pojdi že enkrat k vragu in mi daj mir in glej, da mi ne prideš več pred oči!« Pograbila je torbico, izstopila in zaloputnila vrata za sabo ter odšla čez cesto proti vhodu; sicer ga je slišala, kako je nekaj klical za njo in moledoval: »Barbara, pa me ja ne boš kar tako pustila, vsaj roko bi mi dala,« vendar se ni hotela več zmeniti zanj.

Poglavje iz romana

TRI EKSCENTRIČNE PESMI

Jolka Milič

ČUDEZ

Zgodil se je čudež, o tem ni dvoma.
To si ti, moja gospa, tako dolgo iskana,
moj grenki pelin, moja reka, ne,
ne mislim pretiravati.
Vedno v mojem grlu in prsih
kot lastna duša.
Kako brezupno zgrešeno bi bilo moje življenje
brez tebe, moja pot, moja trudnost in moj počitek.
Zdaj šele vem, ko te prvič
v življenju vidim.
Kam s samo seboj in preostanki dneva?
Leta in leta tako, noč in dan —
o mizerija.
Človek bi moral biti kratko in malo iz železa.
(Mogoče bi bilo res najbolje tako).
Mar je bilo to vzrok?
Ali je to dovolj za beg?
Nikar se ne muči, gospa,
moj črni mak,
z dlanmi in koleni se že pogrezava
v mrak.

KO SVET POČRNI

Ko se nam narava odmika,
ne, ko narava ugasne,
ko svet počrni in ga moramo v temi
na slepo iskati s svojimi rokami,
pa se nam sproti sesuva v prah
ko razžrta pajčevina,
ko to, kar je, je enako temu, česar ni
in nad vsem vlada tišina,
ko se nam pred očmi ne svetlika
nobena luč, marveč nas zlovešče
obletava le kaka redka kresnica,
tedaj, ljudje, v kaj naj še upamo?
Česa se naj še oklenemo?
Ste že videli rasti gobe po dežju?
Kroge in polkroge gob, elipse in rafale...
Kakšne linije, ljudje, in kakšne figure!
Mar nam more kdo iz njih razbrati bodočnost?

INTERVJU

Drevje ne zeleni več, sem rekla,
in trava je suha. Vztrajne pa čaka počitek.
Sprva me je gledala nezaupljivo,
potem mi je ponudila cigareto,
nato me je vprašala:
Vam potemtakem ni nič
do jutranjih zarij?
Ja, sem zastokala,
grozljive reči se o meni pripovedujejo,
toda človeka ni moč kar tako odpraviti.
Ničesar ni doumela. Le z rokami
je zakrilila in pepel otresla.
Videti je bila zaprta in žalostna.
Stvari so se obračale proti meni.
Kako lepe ste jutranje zarje,
sem zamrmrala deprimirano.
Tisti hip sem se spomnila na stran
sedemintrideset neke ženske novele.

Ko zlatolase vile priplavate
izza gora, sem monotono,
nepotolaženo, srdito in tiho deklamirala,
in z nežnimi poljubi
budite deviško prirodo.
Z njenega dremljivega telesa
trgate ko londonski dim sive koprene,
da jo skopate v rosni kopeli.
Kako lepe ste.
Svetli dan mimo vas koraka
z žarečo krono iz bakra.
Iz svetih reči se norčujete,
me je suho zavrnila.
Ne verujete v očitnost, v znamenja.
Mi tukaj nismo slučajno.
No ja, je nestrpno pristavila,
zase najbrž najbolje veste, kako stvari stojijo,
sicer ne bi bili do vsega vselej posmehljivi.
Ne, ne, sem živó protestirala, pa ni zaleglo.
Poslovila se je, razočarana.
Drevje ne zeleni več in trava je suha,
sem ji na pragu v zadregi dahnila.
Samo to. Ni pomagalo.
Ko je odšumela po stopnišču, sem ji hrepeneče zaklicala:
Vztrajne pa le čaka sladkost.
Počitek.